

ÖLÜMÜ YAŞAYANLARDAN BİR ÖYKÜ (9)

(...dünden devam)

Birkaç hafta daha geçti ve ben gördüklerimin bir kısmını daha eşime ve çocuklarıma anlattım, beni desteklediler ve âileme anlatmamda duyduğum korkuları yok ettiler. Bunu izleyen yıllarda birçok şey öğrenmem ve gelişmem gerekiyordu.

İyileşmem:

Büyük bir depresyonun derinliklerine gömülmeye başlamıştım. Ruhlar âlemindeki güzellik ve huzur sahnelerini unutamıyor ve karşı konulmaz bir biçimde oraya geri dönmek istiyordum. Dünyâ etrafımda döndükçe hayata karşı kuşku duymaya başladım ve hattâ bazı zamanlar ölmek için duâlar edip yakardım...

Sonunda beni huzursuzluktan kurtaran, âileme duyduğum sevgi oldu. Gönlüm hiçbir zaman ruhlar âlemini gerçekten terk etmediyse de, buradaki hayata karşı duyduğum sevgi de arttı ve hiç olmadığı kadar güçlendi.

Ölüm deneyiminin üzerinden beş yıl geçtikten sonra, büyük bir arzu ile, hastaneye dönerek o gece fiziksel olarak başıma gelenleri öğrenmek istedim. O zamana dek ne ben bir şeyler sormuştum, ne de doktorlar bir açıklama yapmışlardı. Başımdan geçenleri anlattığım dostlarım bana, "Peki, doktorlar senin öldüğünü biliyorlar mıydı?" diye sordular. Öldüğümü bilmek için doktorların onayına ihtiyacım yoktu, çünkü Kurtarıcı'nın kendisi söylemişti bunu bana. Ama dostlarım kuşkulanıyorlardı. Bu kuşkuyu gidermek için ameliyatı yapan doktordan randevu alıp muayenehanesine gittim. Hol, onu görmek isteyen kadınlarla doluydu. Hemşire onun, çok az zamanı olduğunu söyledi.

Doktor beni görünce tanıdı ve nasıl yardım edebileceğini sordu. Ben ameliyat sonrasındaki gece ortaya çıkabilecek bütün komplikasyonlar hakkında gerçeği öğrenmek istediğimi söyledim. Bunu neden merak ettiğimi sordu ve ben başıma gelenlerden bazı bölümler anlattım. Kırk beş dakika geçmişti. Bekleme odası hâlâ onu görmeye çalışanlarla doluydu ama doktor hareket etmedi.

Sözümü tamamlayarak herhangi bir tazminat peşinde olmadığını, sadece neyin ters gittiğini bilmek istediğimi söyledim.

Doktor ayağa kalkarak dosyalarına doğru yöneldi, geri döndüğünde gözleri yaşla doluydu. “Evet, o gece bazı komplikasyonlar olmuştu, beni bir süre kaybetmişlerdi, ama bunu anlatmamanın daha iyi olacağını düşünmüşlerdi. Daha sonra doktor, olup biteni bana açıklamaya çalıştı. Ameliyat sırasında kanamanın olduğunu, bir sonraki gece de bunun yinelendiğini anlattı. Ölümüm, hemşirelerin nöbet değiştirme sırasında meydana gelmişti, bu yüzden ne kadar süre ölü kaldığımı bilmiyorlardı. Daha sonra doktorlar ve hemşireler üzerimde çok çalışmışlar, ilaçlar, iğneler ve serumlar vermişler, kalbime masaj yapmışlardı. Doktoru dinledikten sonra kendisinin ve ekibinin, ellerinden gelen bütün çabayı gösterdiklerinden emindim artık.

Ona neden ağladığını sorduğumda ise bunların, mutluluk gözyaşları olduğunu söyledi. Son zamanlarda bir sevdiğini kaybettiğini ve benim öykümün ona umut verdiğini açıkladı. Diğer dünyâ hakkındaki bu tecrübem, ona umut vermişti. Yıllar önce bir hastasının da benzer bir tecrübe yaşadığını ve anlatılan ayrıntıların çoğunun, benimki ile aynı olduğunu söyledi. Yaşamın, ölüm ile son bulmadığını ve âile üyelerimiz ile yeniden karşılaşacağımızı bilmek onu rahatlatmıştı.

(devamı yarın..)